

NATSUKO
IMAMURA

Femeia
cu fustă
violet

Traducere din japoneză și note de
RALUCA NICOLAE

HUMANITAS
fiction

1

În cartierul nostru locuiește o doamnă pe care lumea a poreclit-o Femeia cu fustă violet. Bineînțeles, numele i se trage de la nelipsita-i fustă violet.

La început am crezut că-i o fetișcană – poate pentru că-i mărunțică de statură și are pletele negre și drepte, care-i ajung până la umeri. De departe ai jura că-i o școlăriță, însă de aproape nu-i tocmai o jună. Are pe față câteva pete maronii de vârstă, iar părul negru, care-i atârnă până la umeri, este uscat și lipsit de strălucire. O dată pe săptămână se înființează la patiseria din galeria comercială și își face cinste cu o brișă cu cremă de lapte. Eu, pitită într-un colț

unde mă prefac interesată de niște pateuri, n-o scap nici o clipă din ochi. De câte ori o privesc, mi se pare că seamănă cu cineva cunoscut, dar zău dacă știu cu cine!

La intrarea sudică a parcului din apropiere se află trei bănci. Ultima din șir este „special rezervată“ pentru ea.

În zilele tihnite, Femeia cu fustă violet își ia în primire brioșa de la patiserie și, îndepărtându-se de magazine, se îndreaptă spre parc. E trecut de trei după-amiaza. Umbra stejarului japonez din parc cade chiar pe „locul special rezervat“. Ea se așează pe mijlocul băncii și se apucă să ciugulească din prăjiturică. Își ține mâna stângă dedesubt, în chip de farfurie, să nu dea pe jos umplutura de cremă. Aruncă o privire la fulgii de migdale presărați pe prăjitură, apoi mai ia o mușcătură, și încă una... Când ajunge la ultima îmbucătură, se oprește o clipă, de parcă i-ar veni greu să se despartă de brioșă.

Și dintr-o dată îmi cade fisa! Femeia cu fustă violet aduce cu soră-mea mai mare! Sigur, n-are cum să fie ea, mai ales că la față nu prea sea-

mână, dar și ea, și sora, au obiceiul ăsta ciudat, să zăbovească la ultima înghițitură. Soră-mea era foarte de treabă, genul care lăsa de fiecare dată de la ea când ne ciondăneam – toate însă până la mâncare, pentru că era o mare pofticioasă! De pildă, îi plăcea la nebunie *purin*, crema cu sos de zahăr ars și, după ce-o termina, ar fi stat minute în șir zgâindu-se în fundul paharului și înmuindu-și din când în când lingurița în ultimele picături de sos caramel.

Într-o zi, fiindcă mă călca pe nervi moșmondeala ei, m-a împins păcatul să-i fur ultima îmbucătură de *purin*. Ne-am încăierat așa de tare că mai-mai să răsturnăm casa! Și acum mai am pe brațul stâng cicatricile. Dar nici eu nu m-am dat bătută și am mușcat-o zdravăn de arătătorul de la mâna dreaptă de i-am lăsat semn. Uite că se fac douăzeci de ani de când ai mei au divorțat. Oare ce-o mai face sora? Ce s-o fi ales de ea? Tot așa înnebunită după *purin* o fi, sau a descoperit și alte delicatese?

Ia stai așa! Dacă Femeia cu fustă violet seamănă cu soră-mea, asta înseamnă că, într-un fel, are ceva și din mine... Oare? Parcă-parcă

ar fi ceva... Bunăoară, dacă ei i se spune Femeia cu fustă violet, eu aş putea fi Femeia cu pulover galben! Fireşte, nimeni nu ştie cine naiba-i Femeia cu pulover galben, însă pe ea o ştie o lume întreagă.

Când Femeia cu pulover galben intră în magazine, nimeni n-o bagă în seamă – ceea ce nu se întâmplă niciodată cu Femeia cu fustă violet. Ei, tocmai aici e diferenţa dintre noi două!

Când ea îşi face apariţia în galeria comercială, oamenii au patru tipuri de reacţii. Unu: se fac că n-o văd. Doi: trecătorii se feresc din calea ei. Trei: teribiliştii se grozăvesc că le-a surâs norocul. Patru: fataliştii aproape că îşi smulg părul din cap de disperare (umblă vorba că, dacă o întâlneşti de două ori pe zi, eşti un mare băftos, dar să te ferească sfântu' s-o vezi şi a treia oară!).

Cu toate acestea, Femeia cu fustă violet îşi vede netulburată de drum, fără să-i pese de reacţiile din jurul său, alunecând tacticos prin mulţime. Mă minunez încontinuu cum de reuşeşte să se strecoare fără să dea peste nimeni chiar şi în weekend, când e mare vânzoleală. E limpede că-i

campioană la sportul acesta, sau, cine știe, poate are pe frunte, bine ascuns de breton, un al treilea ochi ce se rotește 360 de grade și căruia nu-i scapă nimic din tot ce se întâmplă. Una peste alta, nimeni nu-i mai sprinten și mai agil ca ea. Nici măcar eu!

De fiecare dată Femeia cu fustă violet izbuște să se strecoare prin mulțime cu atâta măiestrie, că aproape că-i înțeleg pe cusurgiii care țin morțiș să dea peste ea. Sinceră să fiu, și eu am căzut pradă tentației. Însă toți am dat greș, inclusiv eu. Oare când să fi fost? Cred că pe la începutul primăverii... Mă prefăceam că îmi văd liniștită de drum, și, când a fost la doi pași de mine, m-am repezit cu toată viteza în ea.

N-a fost o idee bună! Când mai aveam puțin și ne tamponam, Femeia cu fustă violet s-a dat binișor la o parte, iar eu, care îmi luasem avânt simțitor, m-am pomenit că mă izbesc de vitrina măcelăriei. A fost un noroc chior că n-am pățit nimic. În schimb, ca să plătesc oarele sparte, am fost nevoită să scot din buzunar o sumă frumoșică.

A urmat o jumătate de an de chin. Abia acum câteva zile am izbutit în sfârșit să-mi achit angaralele. Nu mi-a fost deloc ușor, mai cu seamă că, lună de lună, înarmată cu fel și fel de flecuștețe, mă duceam la târgul organizat în curtea școlii, doar-doar oi mai scoate câțiva bănuți. De atunci m-am jurat să nu mai repet figura! Nimeni, niciodată, n-o să reușească s-o culce la pământ pe Femeia cu fustă violet, care rămânea de neclintit, fie din pricina celui de-al treilea ochi din frunte, fie din cauza formei fizice de zile mari – deși nu știu sigur dacă despre asta era vorba. Făcea ea ce făcea și despica mulțimea ca un patinator experimentat, alunecând lin pe gheață. A! Mi se pare mie că are ceva din copilița care acum câțiva ani a luat medalia de bronz la Jocurile Olimpice de Iarnă – fetița aceea dulce, îmbrăcată cu costumaș albastru, care vorbea ca o cuconiță. Anul trecut s-a retras din lumea sportului ca să devină prezentatoare la televizor și a făcut mare vâlvă cu emisiunea ei pentru copii, ajunsă între timp prima în preferințele publicului. Ei bine, cel puțin la noi în cartier, Femeia cu fustă violet,

în ciuda vârstei, nu este cu nimic mai prejos de patinatoarea aceea precoce, ba chiar a ajuns vedetă și printre copii. Uneori vin echipe de televiziune, care, în loc să le intervieveze pe gospodine despre ce pregătesc la cină sau să comenteze despre scumpirea zarzavaturilor, îi chestionează pe bătrâni și pe copii dacă au auzit de Femeia cu fustă violet. Normal că au auzit!

Mai nou, copiii au inventat și un joc pentru ea. Prichindelul care rămânea de căruță la jocul hârtie-foarfecă-piatră¹ trebuia să se apropie și să o bată ușor pe umăr. Regulile nu erau deloc complicate, iar copiii se dădeau în vânt după acest joc, care avea loc, de cele mai multe ori, în parcul din apropiere. Așadar cel pe care

1. Joc la care cei doi participanți mimează simultan unul dintre cele trei elemente: hârtia (simbolizată de palma întinsă), foarfeca (redată prin ridicarea degetelor arătător și mijlociu, închipuind o foarfecă) și piatra (reprezentată de un pumn). Câștigătorul se stabilește prin următoarele reguli: hârtia învește piatra (iese victorios cel care a mimat hârtia), foarfeca taie hârtia (câștigă cel care a arătat foarfeca), iar piatra strică foarfeca (victoria revine celui care a mimat piatra).

căzuse măgăreața se apropia binișor de Femeia cu fustă violet, așezată pe „locul special rezervat“, și o atingea pe umăr, după care o lua la goană râzând în hohote. Și tot așa, de mai multe ori la rând.

La început, când fusese inventat jocul, copiii trebuiau să intre în vorbă cu ea. Un puștan venea tiptil la „locul special rezervat“ și o saluta sau o întreba de sănătate. După câteva schimburi de cuvinte, copiii o luau la sănătoasa, hli-zindu-se și chiuind de mama focului.

De ceva timp însă s-au schimbat regulile fiindcă și poznașii și victima se cam plictiseră. Copiii papagaliceau la nesfârșit aceleași și aceleași propoziții: „Ce mai faci?“; „Ce vreme frumoasă!“, sau „Hau ar iu?“, ca să se dea mari cu engleza lor. Nu mai avea nici un haz. După câteva săptămâni, Femeia cu fustă violet, care de obicei stătea cuminte, cu ochii în pământ, a început să caște și să-și roadă unghiile. Își pigulea alene scamele de pe pulover de parcă le-ar fi dat de înțeles micuților că era momentul să schimbe placa.

Copiii s-au strâns roată și și-au lipit frunțile unul de altul, storcându-și creierii cum să salveze jocul. Noua versiune s-a dovedit un succes răsunător și nimeni nu s-a mai plâns de plictiseală. Erau în vervă chiar și când trăgeau la sorți. Paradoxal, cel care pierdea la hârtie-foarfecă-piatră și trebuia să se pună sărea în sus de bucurie, pe când rivalul său gema deznădăduit. În tot acest răstimp, Femeia cu fustă violet nu se clintea de pe „locul special rezervat“, cu mâinile în poală, cu ochii plecați. Părea că nu se deprinsese cu noile reguli. Oare ce-i trecea prin minte când, din senin, se pomenea că o bate cineva pe umăr?